

Sygn. akt V CNP 9/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi B.B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt X Ga (...),
w sprawie z powództwa B.B.
przeciwko A.E. (poprzednio: A.D.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2017 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej A.E.
2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powódki B.B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 lutego 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich

uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wnioszek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga podlega odrzuceniu, ponieważ zgodnie z przepisem art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c. podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wynika to z charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym oraz z funkcji tego Sądu, ukonstytuowanego jako sąd prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Ocena dowodów pozostaje zatem wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy. Skarżąca wprawdzie wskazała art. 863 § 2 k.c. i art. 868 § 1 k.c. jako przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, ale kluczowym założeniem skargi jest przyjęcie, iż spółka cywilna została rozwiązana. Skarga sprowadza się do polemiki z przeciwnym ustaleniem faktycznym Sądu Okręgowego, który wyraźnie wskazał, iż powódka powinna była wykazać przede wszystkim, że do rozwiązania spółki doszło, a nie powołała się na to ani w jaki sposób doszło do rozwiązania spółki, ani kiedy ta spółka miała zostać według powódki rozwiązana, natomiast w sytuacji zaprzeczenia przez pozwaną, aby doszło do rozwiązania spółki oraz zgodnego oświadczenia obu pełnomocników złożonego na rozprawie brak było jakichkolwiek przesłanek do poczynienia odmiennych ustaleń. Tak sporządzona skarga, przyjmująca za podstawę polemikę ze stanem faktycznym sprawy, z woli ustawodawcy wiążącym Sąd Najwyższy, jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.) i jako taka podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw